

[Kirkegaard.]

Som landmand tænker jeg tit på, hvorfor vi ikke selv fremstiller flere af de dyre maskiner, som landbrugets brug anvender. De dyreste maskiner, vi bruger, er næsten altid af udenlandsk oprindelse. Det gælder i ganske særlig grad traktorer, men også selsvindere, mejetærskere, slåmaskiner o. s. v.

Nu har jeg mange gange hørt, at danske arbejdere og danske teknikere står på højde med de allerbedste, og jeg tror, det er rigtigt. Men netop fordi det er tilfældet, har jeg tilladt mig at fremsætte disse betragtninger til overvejelse, og netop derfor har jeg visse forventninger i retning af, at de kan efterkommes.

Jeg tror altså i og for sig ikke, vi mangler produktive opgaver, men en eller anden vil nok indvende, at vi ikke har råstoffer og ikke har brændsel, og derfor kan vi ikke klare en del af de opgaver, jeg har nævnt. Det er rigtigt, vi har ikke råstoffer, vi har ikke brændsel, men det kan ikke være det afgørende. Råstoffer og brændsel skal jo betales, ganske uanset om produktionen bliver gennemført i udlandet eller her. Det, som er afgørende for det færdige produkts værdi, er i og for sig ikke råstoffer og brændsel, det er den store arbejds løn.

Jeg er naturligvis klar over, at jeg kan risikere at få de betragtninger, jeg her har fremsat, underkendt af folk, som kender industriens forhold indefra, hvad jeg altså ikke gør. Derfor vil jeg sluttelig tillade mig at nævne den pjece, som direktør Andreasen, „Cheminova“, har sendt både regeringen og tingets medlemmer. I denne pjece peger direktør Andreasen på en lang, lang række af uløste produktive opgaver. Jeg tillader mig at bede regeringen om at tage de i nævnte pjece fremsatte synspunkter op til velvillig og hurtig behandling. Jeg tror, der kan nås adskilligt derved.

Efter de forskellige ting, jeg her har nævnt, må min konklusion denne sag vedrørende blive, at vi ikke savner produktive opgaver og ikke savner produktivt arbejde.

Gudrun Bjørner: Da mit partis ordfører i denne sag ikke har kunnet være til stede under forhandlingen, skal jeg på retsforbundets vegne udtale, at vi synes, det tydeligt fremgår både af ministerens redegørelse

og af forhandlingen her, at der er ingen i denne sal, som tror på, at det er en rationel løsning af arbejdsløshedsproblemet at bruge håndlæsning i stedet for maskinkraft. Det er vi fuldstændig enige om; det er ikke nogen rationel løsning af problemet, og retsforbundet konstaterer med tilfredshed, at ministeren da også har lovet igen at se på problemet. Vi regner nu med, at man rundt omkring i kommunerne er blevet opmærksom på, at man måske ikke skal være slet så villig til at løbe til ministeren og bede om offentlige arbejder, vejarbejder, sat i gang netop af hensyn til arbejdsløsheden. Man må nok være en lille smule mere forsigtig med det i fremtiden, i hvert fald i kommuner, hvor venstre og de konservative har flertal. Det håber jeg da.

Så kommer det vigtigste — thi selvfølgelig er vi enige om, at arbejdsløshed er en sådan plage for de mennesker, den rammer, at den både øjeblikkelig må afhjælpes, og at de folk, der lider hårdst under den, må have en erstatning — og det er, at den også i det lange løb for samfundets skyld må afskaffes. Og her er der så forskellige meninger om, hvordan denne arbejdsløshed skal afskaffes. Vi ved godt, at kommunisterne vil sige: ja,ovre i vort store fædreland er der rigtignok ikke nogen arbejdsløshed. Men på den måde, de afskaffer arbejdsløsheden, vil vi i hvert tilfælde ikke være med til at afskaffe den. Og flertallet af os herinde er også enig om, at den måde, vi afskaffer den på i øjeblikket, heller ikke er særlig holdbar. Jeg håber, at vi, når der nu snart fremkommer forslag, stillet af regeringen, om et effektivt middel til at afskaffe arbejdsløsheden, så kan vinde gehør i den side af salen, hvorfra spørgsmålet til ministeren blev stillet. Hvis der bliver mulighed for, at der bliver en arbejdsplads for alle, vil vi kunne få gjort noget af alt det, som trænger til at gøres, også det, som den sidste ærede ordfører omtalte: forslagene i direktør Andreasens pjece, og der er mange ting nævnt her. Men ud over det trænger vi til boliger, til arbejdssteder i det hele taget. Der er ikke boliger nok til folk, og man skulle derfor synes, at der er rig mulighed for at få sat folk i arbejde, thi i det øjeblik arbejdspladserne, hvor der skal bygges boliger, bliver givet fri, bliver arbejdsløsheden så minimal, at den kan bæres af et sundt samfund.